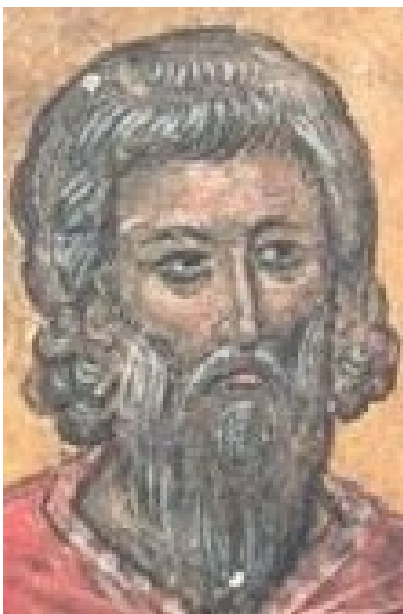

15.11.2016 г. / 07:17:57

Вяра

15.11 по еретическия,†02 ноември по православния календар - Свв. мъченици Акиндин, Пигасий, Афтоний, Елпидифор, Анемподист и други. Св. преподобни Маркиан

Страдание на светите мъченици Акиндин, Пигасий, Анемподист, Елпидифор и Афтоний († ок. 341-345 гг.)

*Свети мъченик
Акиндин. Фрагмент от
стара стенопис,
Гърция*

Когато персийският цар Сапор, помрачен от идолослужението и изпълнен с всякакво беззаконие, повдигнал в своята страна голямо гонение срещу християните, между неговите придворни имало трима тайни християни: Акиндин, Пигасий и Анемподист. Служейки тайно на Христа, те обръщали мнозина към благочестието. Някои оклеветили тримата светии пред царя, че те не само сами вярват в

Разпнатия, но и други заразяват като с отрова с тази вяра.

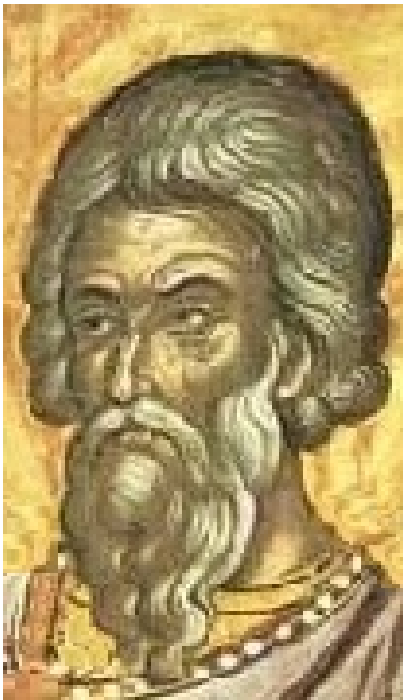
Царят гневно казал на клеветниците:

- Защо вие, след като отдавна знаете за тези хора, ми донесохте за тях едва сега и не ги представихте пред мене?

Те казали:

- Могъщи царю! Ако заповядаш, ние още сега ще ги доведем при тебе.

Царят веднага им дал такава заповед и те отишли да ги хванат. Когато стигнали до къщата, в която били светиите, намерили вратите затворени; защото верните Господни раби стоели на молитва и не искали да отворят на хората, пребивавайки в беседа с Бога. Пратениците изкъртили вратата, хванали ги и ги отвели вързани при царя.

Свети мъченик Пигасий
Персийски

Царят видял светиите и кротко ги попитал:

- Откъде сте, деца мои?

Те отговорили:

- За нашето отечество ли ни питаш, царю? Наше отечество и наш живот е Пресветата, Единосъщна и Неразделна Троица, Отец, Син и Свети Дух, Единият Бог.

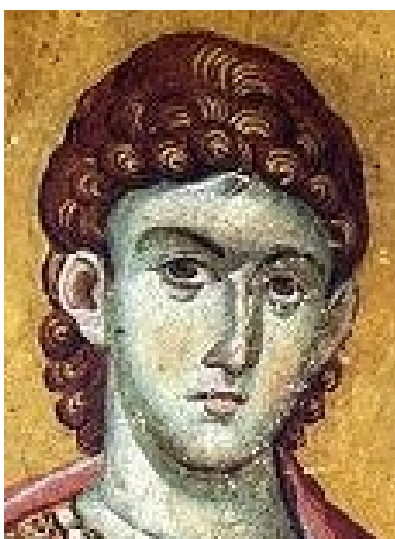
Царят казал:

- Вие сте много дръзки и се осмелявате да изповядвате пред мене друг Бог, защото още не сте изпитали рани и всякакви други мъчения.

Светиите отговорили:

- Ние сме смели с надеждата си на нашия Бог и сме готови заради Него да претърпим всякакви рани и мъчения; ако не вярваш на думите ни, изпитай това на дело: нанасяй ни рани, причинявай ни каквито искаш мъчения и ще видиш дали ще се отречем от нашия Бог.

Когато светиите казали това, прославяйки Единия Бог и изобличавайки царя за многобожието му, той се разгневил и заповядал да разпрострат на земята всеки от тях и четирима души да го бият с чепати тояги. А светиите сред мъченията благославяли Бога и в един глас казвали:

Свети мъченик
Анемподист

- Погледни на нас, Господи, не премълчавай и не отстъпвай от нас, за да видят всички могъществото на Твоята десница, и Сам Ти, Господи, ни помогни.

Докато светиите пеели сред мъченията, палачите изнемогнали и царят поставил други, които продължили да ги бият. Били мъчениците дълго и те биха могли да умрат от продължителния побой, ако Сам Бог не поддържал живота им. Царят, виждайки твърдостта на търпението им - че те не викат и не губят сили - се удивлявал; обхванал го някакъв ужас и той паднал от царския престол. Светиите извикали към него и казали:

- Нашият Господ, Който ти е дал живот, отново те укрепява, за да видиш чрез нас Неговата сила.

Стоящите наоколо мислели, че царят се е пребил до смърт, и изтичали да го вдигнат. Той се надигнал едва жив и едва дошъл на себе си. След това Сапор изпаднал в още по-голяма ярост, мислейки, че мъчениците са му направили някаква магия; защото нечестивите, след като сами се намирали под властта на бесовете, имали обичай винаги да приписват на магията и вълшебството извършваните от светиите дивни Божии чудеса. Беззаконният цар заповядал да закачат светите мъченици и да разпалят под тях пламтящ огън, за да загинат, предавайки духа си сред мъченията от оковите и огъня.

Като висели в продължение на много време, светиите пеели:

- Светилниче на нашите души и Творче наш, предаден за нас, оплюван, изложен на поругание като злодей - повесен на дърво, Владико, Който държиш всичко в Своята десница! Ела и погледни милостиво на нашето страдание и ни яви Твоето спасение; погледни към нашите болки и ни помилвай, направи така, че всички да видят, че ние имаме Тебе - Единия Бог на небето.

И Господ в същия миг им се явил в човешки образ, с лице, светло като слънце: с явяването Му оковите се разпаднали, огънят угаснал и светиите станали здрави. Като видели Господа, те се изпълнили с неизказана радост, а Господ отново станал невидим. Светиите застанали пред царя, сякаш не били претърпели никакво мъчение. Като ги видял здрави, царят се изумил и им казал:

- Какво е станало с вас?

Те отговорили:

- Сам виждаш какво: нашият Христос Бог ни спаси от твоите мъчения; познай силата Му и се засрами.

Беззаконникът започнал да хули Христа. А светиите възкликнали:

- Да онемееят коварни уста, хулещи истинния Бог!

И царят начаса онемял и изгубил гласа си.

Светиите казали:

- Какво е станало с тебе, царю, че не говориш с нас? Нима ще си отидем от твоя съд, без да сме получили окончателна присъда?

Царят започнал да прави знаци с очи и ръце на околните да хванат светиите и да ги затворят в тъмница, но никой не разбрал какво заповядва царят със знаците си. Тогава той свлякъл багреницата от себе си, ударил я в земята и започнал да я тъпче с крака пред всички. Като виждал това, народът се чудел и скърбял за своя цар за това че е изпаднал в такова безумие.

Светиите казали на народа:

- О, слепи по ум! Вие гледате и не виждате, слушате и не

чувате, защото сърцата ви са се ожесточили!

Когато светиите казали това, от небето се явил полк пресветли ангели, които много от народа видели; не можейки да гледат към тях, те паднали от страх и повярвали в Христа. А светиите започнали да пеят: “Бог е нам прибежище и сила, бърз помощник в беди, затова няма да се уплашим, макар и земята да се разклати”. И още: “възкресни, Господи, помогни ни и ни избави заради Твоето име”.

Царят, който не можел да предприеме нищо, тъй като бил ням, в яростта си започнал да се бие по лицето. Като го видял в такова смущение, Акиндин се просълзил и казал:

- В името на Иисуса Христа, нашия Господ, говори!

И на мига езикът му се развързал и той проговорил, но не благославял Бога, а напротив, понеже имал ожесточено сърце, още повече Го хулел: макар и да виждал Божията сила върху себе си, не искал да познае истината. Тъй като смятал всичко това за вълшебство на светите мъченици, той още повече пламнал от гняв към тях и вместо благодарност, изрекъл следните думи:

- Акиндин, Пигасий и Анемподист ще погубя с люта смърт, а на вас, присъстващите, ще отмъстя за това, че не ме послушахте, когато ви заповядвах със знаци да хванете тези нечестиви християни и да ги измъчвате заради мене; защото те завързаха езика ми с магиите си.

И царят заповядал да нажежат железен одър и да положат светите мъченици върху него. Когато ги горели на този одър в продължение на много часове, те усърдно се молели на Бога и пеели Давидовия псалом, подобаващ на техния подвиг:

“Ти ни изпита, Боже, претопи ни, както се сребро претапя. Тури скърби на гърба ни. Постави човеци над главите ни:

минахме през огън”. Дай ни сила да понесем угнетяващите ни мъчения с твърда душа и мъжествено сърце, дай на стоящите наоколо, пред които Ти показва Своята сила и Своите чудеса, да познаят Твоето свято име.

Когато светиите казали това, се чул глас от небето, който произнесъл:

- Тъй като вие засвидетелствахте вярата си с дела, молитвите ви ще бъдат изпълнени.

Много от стоящите наоколо, които се удостоили да чуят този Божествен глас, възкликнали:

- Един е истинният Бог, Когото почитат тези страдалци, Той единствен е силен, Той единствен е непобедим и няма друг Бог, освен Него. Блажени сте вие, страдалци, станали свидетели на Неговото пришествие на земята, и от любов към Него предали душите си на смърт, след което сте се удостоили с вечен живот! Молете Неговата благост и за нас, за да простре свише Своята ръка за помощ и да ни извлече от бездната на погибелта.

Светите мъченици издигнали очите си към небето и се молили за новообърнатите, като казвали:

- Боже, Който живееш във висините! Погледни милостиво към Твоите раби, истинно призоваващи Твоето име, и изпрати роса на Твоето ново наследство - на тези хора, които сега са повярвали в Тебе; нека росата, идеща от Тебе и умиваща греховните немощи, да им бъде изцеление и нека всички познаят, че Ти си Единственият Бог, и нека всички се подчиняват на Твоята власт.

Когато светиите говорили така и завършвали молитвата си, внезапно засвяткала мълния, чул се страшен гръм и завалял силен дъжд; невярващите, изпълнени със страх и ужас,

избягали; с мъчениците останали само тези, които вярвали в Христа.

Светиите им казали:

- Не бойте се, защото това беше заради вас, за да бъде извършено чрез този дъжд тайнството на кръщението над вас.

Когато всички в един глас въздавали слава на Бога, се виждали множество ангели, слизащи от небето, които обличали в бели дрехи новопокръстените, като показвали с това, че душите им са очистени със светата вяра и с водата, слязла върху тях свише. От този дъжд огънят угаснал, нагорещеното легло изстинало и светиите станали живи и здрави; само телата им били черни, подобно на обгорени дървета.

Царят отново повикал светиите и им казал:

- Макар и да сте угасили огъня със своето вълшебство, няма да избегнете ръцете ми, докато не ви заставя да се поклоните на боговете или не ви предам на люта смърт.

Те отговорили като с едни уста:

- Предай ни на каквато искаш смърт, но ние няма да се отделим от живеещия на небесата Един Бог, приготвил ни вечен живот.

Царят се засмял и казал:

- Деца мои и приятели! Ако вие почитате Единия Бог, то и аз ви принуждавам да почитате не много богове, а само един, именно този, когото и аз почитам и на когото се покланям. Защото и аз имам един бог, когото обичам и почитам повече от другите, това е великият Зевс, най-старшият измежду всички богове; отдайте заедно с мене поклонение само на него; относно другите богове - както искате; достатъчно е да

отдадете почит само на един.

Блаженият Анемподист казал на царя:

- По какъв начин заповядваш да отдадем чест на Единия Бог?

Като чул това, царят се зарадвал, защото си помислил, че те искат да се поклонят на неговия скверен Зевс, и им казал:

- Да отидем, деца мои, в храма на великия Зевс. Каквото правя аз, това правете и вие и заедно ще се поклоним на моя бог.

Светиите казали:

- Ти, царю, се моли по твоя устав, а ние ще се молим, както сме се научили отпреди.

Царят не разбрал казаното от тях и се радвал, защото мислел, че те вече са се склонили към идолопоклонството, и им казал:

- Защо по-рано не поискахте да проявите единомислие с нас?
- тогава нямаше да претърпите такива мъчения. А сега ми простете, че ви причиних скърби; обещавам да загладя това с усърдна любов към вас.

Той заповядал да приготвят царската му колесница и като се качил в нея, повикал при себе си светите мъченици да седнат заедно с него.

Светиите отговорили:

- Не, царю, ние няма да се качим в колесницата, ще вървим сами.

Така те стигнали до този мерзък храм. Като ги хванал за ръка, царят влязъл с тях в храма и започнал да вика:

- Велик е бог Зевс и велика е силата му! Елате, възлюбени мои, и се помолете преди мене на великия бог Зевс.

Светиите отговорили:

- Както заповядваш, така и ще направим.

Като направили кръстното знамение на челата си, те паднали на колене, и като издигнали ръцете си към небето, започнали да се молят на Бога, Единия в Троица, на Отца и Сина и Светия Дух; мястото в същия миг се разтърсило и храмът започнал да се разрушава. Царят се изплашил и избягал навън с всички, които били с него, а храмът заедно с идолите се разпаднал на прах. При събарянето му светиите останали невредими; те се радвали при вида на Христовата сила и се смеели над безпомощността на езическите богове.

Царят пламнал от силна ярост срещу светиите и им казал:

- Такова ли е отношението ви към Зевс и така ли му се покланяте? Такава ли е вашата молитва, че вие с вълшебството си разрушихте храма и строшихте боговете?

Светиите отговорили:

- Както сме се научили отдавна, така и се молахме на Единия Бог, Създателя на целия свят, а вълшебства не знаем; и не от някакво вълшебство, но от всесилното Божие име, призовано от нас в молитва, се разруши скверният храм с вашите нечисти богове.

Царят заповядал да приготвят три котела и да ги напълнят с олово, сяра и смола, да натрошат стари лодки и с тях да запалят голям огън под котлите. Когато това било направено и силно нагорещените котли кипели и клокочели, вързали светиите с вериги и ги спуснали в котлите, отначало - до пояса, след това - до гърдите, и накрая - до шията. А те сред

тези мъчения гледали към небето и всеки от тях пеел своята песен от Давидовите псалми. Блаженият Пигасий възгласял:

“Защото у Тебе е изворът на живота: в Твоята светлина ние виждаме светлина”.

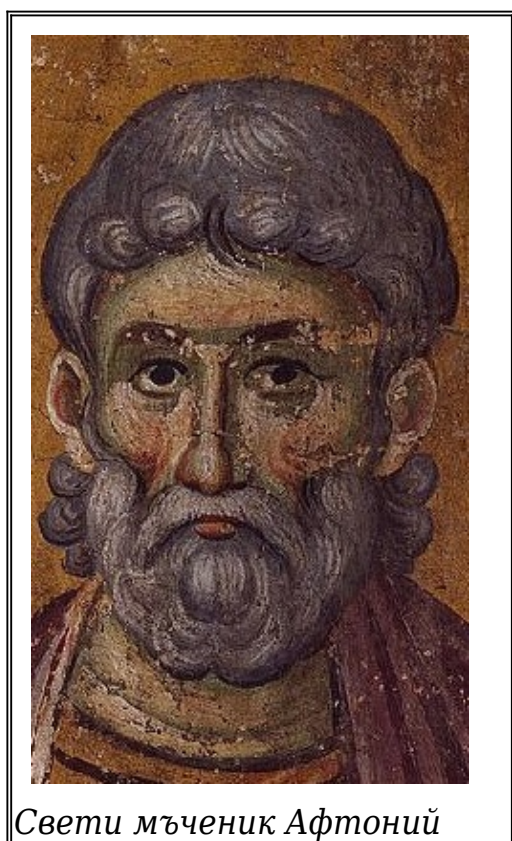
Блаженият Анемподист казал:

“Ногата ми стои на прав път” и “Твоето слово е светило за ногата ми и светлина за пътеката ми”.

Блаженият Акиндин възклищавал:

“Смъртни мъки са ме обхванали ... и вериги адови са ме стегнали”; но като “влязохме в огън и вода”, Сам Ти, Господи, “ни изведе на свобода”.

Молейки се така в котлите, светиите не претърпели никаква вреда от кипящото олово, сяра и смола, а веригите сами се развързали и паднали от тях. Светиите излезли здрави и така мнозина, като се удивили на това поразително чудо, познали истината, прославили Христа и повярвали в Него.

Свети мъченик Афтоний

Така и един от мъчителите на име Афтоний, като видял това чудо, повярвал в Христа и възкликнал:

- Велик е християнският Бог!

И казал на царя:

- Безбожни и човеконенавистни царю! Кога най-после ще оставиш тези невинни хора? Ето ние, измъчвайки ги, се изморихме повече, отколкото те, като претърпяха мъчения, а ти оставащ твърд, сякаш си от желязо и камък, и сърцето ти не се трогва.

Царят заповядал веднага да отсекаат главата му.

Като чул отговора на царя, отсъждащ му посичане с меч, Афтоний издигнал очите си към небето и казал:

- Слава на Тебе, Господи Иисусе Христе Боже, в Когото вярват християните! Ето, и аз вярвам в Тебе, покланям Ти се и умирам за Тебе: спаси ме, недостойния, по голямата Си милост.

Палачът пристъпил към него, надянал въжето на шията му, за да го изведе от града за изпълнение на наказанието. А той се обърнал към светите мъченици и казал:

- Господари мои и бащи, забравете злото, което ви причиних, като ви измъчвах по заповед на нечестивия цар. Молете Бога за мене да ми прости многото ми грехове, да ме причисли към сонма на вярващите в Него и да ми даде да ви видя в Неговото Царство.

Светите мъченици му казали:

- Радвай се, брате, защото преди нас отиваш при Христа, и бъди уверен, че ще намериш милост у Него и Той ще ти въздаде според вярата ти.

След като целунал светиите, Афтоний бил отведен извън града; призовавайки пресветото име на Исуса Христа, той склонил главата си под меча, бил посечен и с радост, предал душата си на Господа. Християните взели тялото му, обвили го в чиста кърпа и го предали на честно погребение като Христов мъченик.

След това царят заповядал да зашият в кожени чували светиите и да ги хвърлят в морето. Когато това било направено, се явил свети Афтоний и с него три ангела, ходещи по морето; те извадили светите мъченици от морето, освободили ги от чувалите и ги оставили на сушата живи и здрави, като че никога не са страдали. Като чул, че светите мъченици са здрави, царят се разгневил на войниците, на които бил заповядал да ги хвърлят в морската дълбочина. Понеже предположил, че те не са го послушали и са ги пуснали на свобода, той най-напред отсякъл ръцете на тези войници, които били четирима, а след това заповядал да ги хвърлят в морето. Преди смъртта си те призовали нашия Господ Исус Христос, изповядвайки Неговото свято име, вярвайки и молейки Му се и така били потопени в морските води. А светите мъченици Акиндин, Пигасий и Анемподист отново били хванати, затворени в тъмница и оковани в пранги. В смущението си царят отишъл в спалнята си, легнал, извикал своите велможи и започнал гневно да ги укорява, че са го оставили сам да се труди над съда на християните и не му помагат с нищо, нито с думи, нито с дела. Те отговорили, че не е добро дело човек да се упражнява в такъв съд и да предава на наказание невинните християни. При това царят отбелязал:

- За какво мислехте, когато вчера и онзи ден стояхте, закривайки уста с ръцете си?

Един от велможите на име Елпидифор се засмял и казал:

- Ние се смеехме в душата си над твоето безумие и бяхме

глупави затова, че те слушахме.

Царят заповядал на един от присъстващите слуги да удари Елпидифор по лицето. Като видели това, всички велможи възнегодували и казали на царя:

- Знай, царю, че ние не сме на твоя страна.

Царят, като видял, че велможите подкрепят Елпидифор, се изплашил и понеже не желал да ги дразни повече, казал:

- Простете ми, защото от голяма скръб умът ми се обърка.

Велможите оставили царя и си тръгнали, тъй като вече настъпвала нощта. Царят още повече се измъчвал в сърцето си от ярост, и мислел за това как да погуби светиите и да отмъсти на велможите. На сутринта той заповядал да хвърлят светите мъченици в яма, пълна с отровни гадина; но и там те останали невредими, били утешени от явяването на ангели и изведени от ямата цели. След това ги окачили и стъргали телата им до самите кости, но мъчениците отново останали невредими. Накрая царят, като не знаел вече какво да направи, ги осъдил на посичане с меч. Когато светиите излизали от града, за да бъде извършено наказанието над тях, след тях вървели множество повярвали хора, които с плач им казвали:

- Раби на истинния Бог, защо ни оставяте без поучение?

Светиите отговорили:

- Милосърдният Бог ще устрои потребното за вас, както знае и иска: само твърдо вярвайте в Него и Той ще ви дарува това, което ще ви бъде от полза.

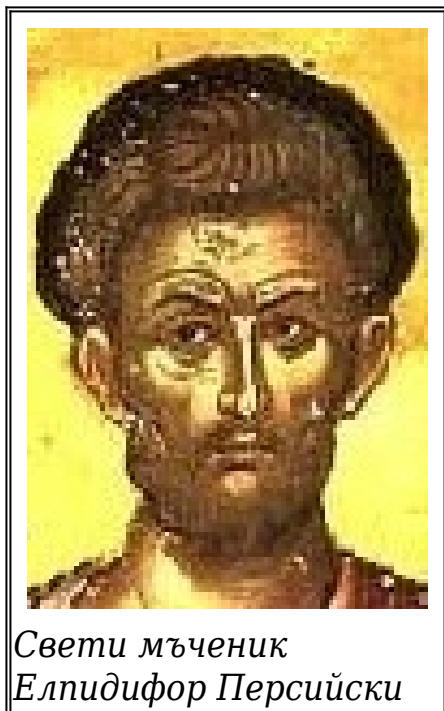
Някои от царските слуги отишли при царя и съобщили, че целият народ подкрепя тези трима християни и може да попречи на посичането им.

Царят казал:

- Изведете извън града триста въоръжени войници, за да избият народа, който ще тръгне след тези прелъстители.

Слугите му съобщили, че сред народа има и някои велможи, между които и Елпидифор, и питали дали да убият и него заедно с другите. Царят заповядал да го извикат при него. Елпидифор взел със себе си други трима сановници и дошъл при царя. Царят дълго седял с наведена глава и мълчал; после вдигнал глава и казал:

- Елпидифоре! Защо оставихте боговете на бащите и поискахте да преминете към лъжливите християнски богове? Знай, че няма да пощадя никого, който вярва в Разпнатия.

Елпидифор отговорил:

- Прави каквото искаш, ние сме готови още сега да умрем за разпнатия Христос, защото Той единствен е истинският и праведен Бог и няма друг освен Него. Всички твои богове са бесове, от които ние се отричаме и ги отхвърляме, а тебе, служителя на бесовете, и скверните идолски жертви

презираме.

Тогава царят ги осъдил на смърт и произнесъл над тях следната присъда:

- Елпидифор и всичките му единомишленици, които оставиха пресветлите богове и предпочетоха смъртта пред този живот, заповядвам да бъдат посечени с меч, за да получат това, което сами пожелаха; и който иска да вземе и скрие телата им, може да го направи без страх.

Войниците веднага ги хванали и ги извели извън града, където били светите мъченици и всички, повярвали в Христа. Когато заповедта на царя била прочетена, всички възкликнали:

- Слава на Тебе, Боже, че си ни показал добрия път, та след като се освободим от този мрачен и коварен свят, да дойдем при Тебе, нашия Бог, да се поклоним на Твоя престол и да видим Тебе, Непристъпната Светлина.

Те започнали да се целуват едни други. Войниците ги обкръжили и започнали да ги избиват, и тогава паднали от меч около седем хиляди повярвали в Христа, заедно със свети Елпидифор.

Акиндин, Пигасий и Анемподист не били посечени, но по заповед на царя отново били затворени в тъмница.

На сутринта царят заповядал да приготвят огнена пещ, за да изгорят светите мъченици в нея. Когато светиите били изведени от тъмницата, царят им казал:

- Виждате ли тази пещ? Тя е приготвена за вас.

Блаженият Акиндин му казал:

- За тебе е приготвена още по-голяма пещ в огнената геена, в

която ще гориш вечно заедно с едноименните ти бесове.

Царят гневно казал:

- Нима аз съм бяс?

Светецът отговорил:

- И делата ти, и името ти показват, че си бяс, защото ти правиш това, което е присъщо на бесовете, и името ти означава "цар на бесовете"; и майка ти с право те е нарекла Сапор, защото ти си съмишленик на бесовете.

Царят казал на стоящите наоколо:

- Помолете майка ми да дойде при мене.

Когато майка му дошла, царят станал от престола си; отдавайки чест, той я поставил да седне до него и казал:

- Кажу ми, майко моя, как е името ми?

Майката отговорила:

- Ти носиш името на дядо си: той се казваше Сапор и твоето име е Сапор.

Царят посочил с пръст светиите и казал:

- А тези беззаконници казват, че аз нося бесовско име.

Майка му се засмяла, защото вече била повярвала в Христа, но се криела от злия си син.

Царят, като видял това, пламнал от ярост, нахвърлил се върху нея и започнал да я бие по лицето. Тя паднала пред нозете на светите мъченици и с плач казала:

- Спасете моята старост, Христови раби, защото виждам, че съм родила не само по име, но и по дела бяс и окаян сатана.

Царят, като видял, че и майка му е повярвала в Христа, осъдил и нея да бъде хвърлена в огнената пещ заедно със светите мъченици. Освен това повярвали и някои от войниците, двадесет и осем на брой, и те били хвърлени в пещта заедно с Акиндин, Пигасий и Анемподист и блажената майка на царя; молейки се в огъня, те предали на Бога светите си души. Достойните хора видели сонм свети ангели, които пеели около пещта и приемали душите на светиите, а от телата на мъчениците излизало неизказано благоухание. Когато пещта угаснала, царят отишъл в двореца си и всички си тръгнали. Тогава някои от вярващите се приближили до пещта и намерили телата на светиите цели и неповредени от огъня; те ги взели и ги погребали с чест, като славели Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог, на Когото отдаваме слава во веки. Амин.

Тропарь мученикам Акиндину, Пигасию, Аффонию, Елпидифору и Анемподисту

глас 2

Страстотѣрцы Господни,/ блаженна земля, напѣвшаяся
кровьмѣ вашимъ,/ и свѣта селѣния,/ приѣмшая телеса ваша:/ в
тризници бо врага победѣсте/ и Христа со дерзновѣнием
проповѣдасте:/ Того́ яко блага моли́те// спасти́ся, мо́лимся,
душамъ нашимъ.

*(Страдалци Господни, блажена е земята, напоена от
вашиите кърви, и свято е мястото, приело телата ви: на
позорището победихте врага и с дръзновение проповядвахте
Христа. Него, като благ молете, умоляваме ви, да се спасят
нашите души.)*

Кондак мученикам Акиндину, Пигасию, Аффонию, Елпидифору и Анемподисту

глас 2

Благочесті́выя и Богоно́сныя мученики,/ я́ко на землі
оста́вльшия вся,/ прия́л еси́ в наслажде́ние благі́х Твои́х и
упоко́ение,/ Акинди́на, Пига́сия, Анемподи́ста,/ с ни́миже
Аффо́ния и Елпидифо́ра же,// Еди́не сый Преблагі́й.

*(Благочестивите и богоносни мъченици, оставили всичко
земно, си приел в наслаждение на Твоите блага и упокоение,
Акиндин, Пигасий и Анемподист и с тях Афтоний и
Елпидифор, Еднички Преблагий.)*

В памет на преподобния Маркиан († 388 г.)

Преподобният наш отец Маркиан бил родом от Кир. Той
оставил родното място и имуществото си и се отдалечил в
глухата пустиня. Тук той си построил келия, която била
толкова малка, че можела да побере само един човек, облякъл
се в груба власеница и се затворил в нея. За храна му служели
три онгии хляб и съвсем малко вода, и то след залез слънце.
След време свети Маркиан приел двама пришълци, които си
построили палатка. А той постоянно, както и преди, стоял
затворен, и никога не палел свещ, имайки божествената
светлина, която му светела нощем, когато се занимавал с
четене на псалтира. Веднъж една голяма змия отвън се
надвесила над колибата и силно изплашила постниците. А
светецът, като направил кръстното знамение и духнал, убил
змията.

Друг път при него дошли Флавиан, патриарх Антиохийски,
епископът на Кир и някои от другите епископи, знатни и
красноречиви, и го убеждавали, като привеждал някои места
от Божествените Писания, да остави своето уединение заради
ползата на мнозина; но той не искал и да чуе за това. Този
дивен мъж обърнал мнозина от различни ереси към истинната

православна вяра.

Веднъж сестрата на преподобния взела някои неща за ядене и заедно със сина си отишла при него. Той не пожелал да види сестра си, не приел нищо от донесеното от нея и допуснал до себе си само племенника. На молбата на сестра си да вземе донесеното, свети Маркиан попитал:

- Предлагали ли сте това в някои от манастирите, намиращи се по пътя за насам?

- Не - отговорила сестрата.

- Вървете си - казал светецът, - защото сте го донесли поради естествено родство.

Този велик и дивен светец бил обичан от близки и далечни. Като узнал, че мнозина спорят за това кой да вземе тялото му след преставянето му, - за което устройвали раки и строели църкви, - светецът накарал своя ученик Евсевий да даде клетва, че ще погребее тялото му тайно, далече от келията. Като завещал това, той отишъл при Господа.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}